

Chương 14

DỰ HOẶC NGƯỜI, NHÂN YÊU TRỐ MỸ CÔNG

Lệnh Hồ Bình ngăn người ra hỏi:

– Hồ Lô Tẩu đã phát thệ không thu đồ đệ kia mà?

Thiền Thế Quang đáp:

– Lão đó phát thệ mà giữ lời thì thiên hạ thái bình từ lâu rồi. Lão cũng đã từng tuyên bố nhất định giới tửu, nếu còn uống không phải là người. Thậm chí lão đập cả bầu rượu bể thành năm sáu mảnh. Nhưng kết quả ra sao?

Phùng Giai Vận dừng lại một chút rồi cười nói:

– Lão sấm cái khác lớn hơn trước.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Lão quỷ đó thật lắm chuyện!

Thanh y tổng quản Thiền Thế Quang đột nhiên cắt đứt câu chuyện của hai người khê lên tiếng:

– Chú ý! Màn kịch hay sắp khai diễn đến nơi.

Nguyên cỗ xe của Phi Hoa Chưởng La Ngọc Đình đã xuyên qua đám đông vào đến chỗ Thao Quái và Thiết Quái đang ngồi.

Hán tử dong xe tuy coi bộ mạnh mẽ nhưng dường như không đủ gan dạ cho xe đi bừa lên hai quái nhân. Gã chẳng có cách nào đành thu cương dừng lại.

Phi Hoa Chưởng ngồi trong xe quát hỏi:

– Ai bảo người dừng xe?

Hán tử dong xe quay lại đáp:

– Giữa đại lộ có hai vị bằng hữu ngồi nghỉ, dường như không chịu nhường bộ. Xin tướng công thân hành phát lạc.

Phi Hoa Chưởng nổi giận ùng ùng quát hỏi:

– Có lý nào thế được?

Hắn chưa dứt lời, rèm xe vén lên, người từ trong khoang vọt ra.

Phi Hoa Chưởng La Ngọc Đình lối ba chục tuổi, mặt vuông chữ quốc, cặp lông mày đen và rậm, mắt sáng như đuốc. Tướng mạo đầy vẻ oai nghiêm khí khái.

Hắn ngó thấy diện mục hai quán nhân rồi không khỏi ngơ ngác, trừng mắt lên hỏi:

– Sao hai vị tiền bối lại ngồi đây làm chi?

Bao nhiêu hào khí lẫn người vừa rồi chớp mắt đã mất hết.

Cái đùi chó trong tay Thiết Quái đã gặm hết chỉ còn trơ khúc xương như cái đùi trống. Lão đang vội mút nước tủy ở đầu xương. Lão quay mặt sang một bên chỉ biết phía sau có cỗ xe đi tới mà không hiểu là ai. Lão ợ một tiếng chẳng buồn quay đầu lại, cất tiếng hỏi:

– Lão Thao! Ai nói gì vậy?

Thao Quái từ từ nhắm mắt lại đáp:

– Một thằng nhỏ rất diêm dúa, dường như đã gặp rồi.

Thiết Quái hỏi:

– Gặp ở đâu?

Thao Quái đáp:

– Không nhớ ra được nữa.

Thiết Quái hỏi:

– Gã ăn mặc diêm dúa thì chắc là một vị công tử có nhiều tiền phải không?

Thao Quái chẳng buồn nhìn, uể oải đáp:

– Năm nay những hạng nhỏ tuổi mười người có đến chín người như vậy. Coi bề ngoài ra vẻ, nhưng sờ đến túi thường không bằng bọn ta. Có điều gã này mới mở miệng đã hô bọn mình bằng lão tiền bối, chắc gã muốn mời lão Thiết đi ăn một bữa lớn cũng chưa biết chừng.

Thiết Quái lắc đầu nói:

– Bọn hoa hòe hoa sỏi này ngẫu nhiên có tiền mời đi ăn một bữa cũng chẳng hiểu mùi vị gì. Chờ hạng người này mời khách thì chẳng thà lão Thiết chịu đói bụng.

Phi Hoa Chưởng La Ngọc Đình không nhịn được, sa sầm nét mặt hỏi:

– Hai vị bàn với nhau thế là đủ rồi, có chịu nhường lối không?

Thao, Thiết lưỡng quái vẫn lơ đi như không nghe tiếng.

Phi Hoa Chưởng toan nổi nóng thì đột nhiên Nhân Yêu Kim Linh Quan ngồi dưới gốc cây uốn éo tấm lưng, mặt cười hớn hở chạy ra.

Hắn nhìn Phi Hoa Chưởng La Ngọc Đình chắp tay mỉm cười hỏi:

– La bằng hữu! Làm gì mà nóng thế?

La Ngọc Đình sửng sốt một chút rồi nheo mắt hỏi lại:

– Các hạ là...?

Nhân Yêu Kim Linh Quan thủng thẳng cười nói:

– Xin La bằng hữu tạm thời hãy trở gót. Kim mỗ ước hẹn một vị bằng hữu tới đây rồi hãy đi. Hai đầu đường lại chẳng phải chỉ có một mình La bằng hữu. Muốn được công bằng, Kim mỗ đành khuất tất bằng hữu một chút, xin bằng hữu rộng lượng cho.

Phi Hoa Chưởng La Ngọc Đình tức giận hỏi:

– Đây là đường cái quan ai cũng có quyền đi. Các hạ viện lẽ gì bắt bản nhân phải lui về?

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

– Vị Phi Hoa Chưởng này quả là người có khí phách, không hổ là thủ đồ của Hồ Lô Tẩu.

Thiền Thế Quang đáp:

– Nếu hấn biết đối phương là Nhân Yêu Kim Linh Quan mà không chịu nhẫn nại một chút thì Thiền mỗ chỉ cho là kẻ ngu dốt.

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng nói:

– Dù hấn ngu dốt nhưng còn có chỗ khả ái. Giả tử Nhân Yêu hạ thủ đối phó, Lệnh Hồ mỗ nhất định đứng về phía hấn.

Phi Hoa Chưởng La Ngọc Đình đứng trước cửa xe đậu ở giữa đường thấy Nhân Yêu vẫn không động tâm, hấn cười lạt một tiếng, trợn mắt nhìn đối phương nói:

– Tại hạ chẳng thể không khâm phục Kim bằng hữu gan dạ, dám chống đối với môn hạ của Hồ Lô Tẩu. Ha ha!...

Lệnh Hồ Bình nhẹ buông tiếng thở dài lẩm bẩm:

– Đồ hèn mạt! Tự mình hung hăng không được, lại đem chiêu bài của sư phụ ra hăm dọa. Hấn chỉ là đồ bỏ.

Bỗng thấy Nhân Yêu mỉm cười đáp:

– Giả sử lệnh sư tới đây, nhất định lão còn hòa bình hơn bằng hữu, vì lão nhân gia nhận ra lúc này hai bên đường lớn số người lai lịch lớn hơn mình, ít nhất cũng đến năm bảy vị.

Phi Hoa Chưởng La Ngọc Đình trong lúc nhất thời không biết hạ đài cách nào. Đại khái hấn đã hiểu võ công của Nhân Yêu không cao thâm bằng mình, liền nảy lòng tranh đấu. Hấn không chờ đối phương dứt lời, đột nhiên quát to một tiếng, phi thân nhảy xuống xe vung song chưởng đánh tới.

Nhân Yêu khẽ nghiêng mình lướt đi năm thước, đồng thời quát lớn:

– Hãy khoan!

La Ngọc Đình ngừng đầu, mục quang tiếp xúc ánh mắt đối phương, bất giác run lên. Bàn tay mặt hấn đã vung lên nhưng dừng lại trên không.

Nhân Yêu tiến thêm một bước nhoئن miệng cười hỏi:

– Sao La bằng hữu thô lỗ thế?

Thật là quái dị! La Ngọc Đình nghe Nhân Yêu nói câu này tựa hồ mình làm điều không phải, ngoan ngoئن buông tay xuống, hiền lành như một con cừu.

Nhân Yêu vẫy tay một cái cất giọng ôn nhu nói:

– Hãy về xe ngồi đi. Chờ lát nữa ta cùng đi với.

La Ngọc Đình chẳng nói năng gì, lẳng lặng lên xe.

Hán tử dong xe về mặt kinh nghi đánh xe tránh sang bên đường, đậu dưới rặng dương liễu.

Phùng Giai Vận khẽ hỏi:

– Lệnh Hồ huynh đã nhìn thấy chưa?

Lệnh Hồ Bình nhú cặp lông mày, chẳng nói năng gì.

Đúng là chàng đã nhìn rõ, lòng tự hỏi lòng:

– Giả tử vừa rồi Phi Hoa Chưởng dịch địa là Lệnh Hồ Bình thì kết quả sẽ ra sao?

Rồi chàng tự trả lời:

– Dù sao ta cũng nhất định tìm cơ hội để thử coi.

Huynh y tổng quản Thượng Nguyên Dương còn ít nói, đột nhiên khẽ la:

– Nguy rồi! Người ước hội với Nhân Yêu chính là...

Lệnh Hồ Bình thấy mặt lão hốt hoảng không khỏi sửng sốt vội hỏi:

– Là ai?

Thượng Nguyên Dương vừa giơ tay trở vừa áp ứng đáp:

– Là... là... không... không... phải rồi... Chính là Thư Mỹ Phụng cô nương.

Thiêm Thế Quang và Phùng Giai Vận đều tái mặt.

Lệnh Hồ Bình thấy ba lão hoang mang thất thố quá chừng không khỏi cười thầm. Nhưng trong đáy lòng chàng cũng nổi lên cảm giác quái lạ. Tại sao những nhân vật này vô duyên vô cớ gây nên đối nghịch với Nhân Yêu?

Một người kỵ mã từ phía sơn cốc chạy như bay tới nơi. Nhân vật ngồi trên lưng ngựa chẳng phải ai xa lạ. Chính là Kim Kiếm Ngọc Nữ Thư Mỹ Phụng.

Huynh y tổng quản Thượng Nguyên Dương là nhân vật đứng đầu trong ba vị tổng quản chỉ sợ đại tiểu thư xảy chuyện thất thố thì rồi đây chẳng có cách nào về phúc đáp với lão chủ nhân. Lão hoảng hốt nói ngay:

– Không thể úy kỵ được nữa rồi. Công tử hãy ra giúp Thư cô nương thu thập

Nhân Yêu đi. Còn Thao, Thiết nhị quái sẽ do bọn lão phu ba người đối phó. Lẹ lên!

Lệnh Hồ Bình quay lại thủng thẳng hỏi:

– Các vị vì ai mà nôn nóng như vậy?

Thượng Nguyên Dương ngơ ngác đáp:

– Dĩ nhiên... dĩ nhiên vì... vì công tử.

Lệnh Hồ Bình vẫn ung dung hỏi:

– Lệnh Hồ mỗ có cấp bách gì đâu?

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận hỏi:

– Chẳng lẽ công tử giường mất lên nhìn để mặc Thư cô nương bị hủy hoại về tay

Nhân Yêu?

Lệnh Hồ Bình hỏi lại:

– Sao các vị biết Nhân Yêu đủ tài hủy hoại Thư cô nương?

Phùng Giai Vận đáp:

– Công tử cũng nhìn thấy rồi. Phi Hoa Chưởng đã bị Nhân Yêu mê hoặc chẳng lẽ còn chưa đủ ư?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu nói:

– Bản công tử đã hiểu rõ cô này hơn các vị. Các vị hãy chờ coi. Cô có môn đặc biệt khiến cho Nhân Yêu chẳng thể nào bắt cô nổi.

Ba vị tổng quản khác nào ngậm phải bồ hòn, đắng mà không nhổ ra được. Bây giờ còn lại vấn đề chẳng phải Nhân Yêu không có cách đối phó với Thư Mỹ Phụng mà ba vị tổng quản chẳng có biện pháp gì đối phó với Lãng Đãng công tử.

Ba người không đành lòng được, tự nguyện hành động. Nếu cần đành liều tiết lộ công việc tổng quản của mình tại Dương phủ.

Hành động này chẳng hiểu có giúp gì được Thư Mỹ Phụng, mà chuyển đi Đồng Quan sẽ lâm vào tình trạng tiền công tận phế.

Nếu để biến diễn tự nhiên, Thư Mỹ Phụng bị hủy hoại thì ba người chắc chắn chỉ còn đường chết.

Bên này ba vị tổng quản đang ở tình trạng khó khăn thì bên kia Thư Mỹ Phụng vọt mình như tên bắn xông qua đám đông đến giữa đại lộ.

Thân thủ của Thư Mỹ Phụng quả nhiên không phải tầm thường.

Nàng dùng tư thế mỹ diệu dừng cương con ngựa đứng thẳng lên dừng lại. Nó là giống tiểu ngân câu, lông bóng mượt.

Dường như giữa người và ngựa ngấm ngấm đả thông. Người vẫn ung dung, ngựa

cũng không phát ra tiếng hý.

Con ngựa đứng lại cách Nhân Yêu không đầy năm thước. Bao nhiêu người đứng hai bên đường bất giác bật tiếng hoan hô:

– Hay quá!

Mọi người thấy vừa rồi Phi Hoa Chuông chỉ một lần ngó Nhân Yêu liền trở thành con vật rất thuần riu riu vâng lệnh đối phương đã được mở rộng tầm mắt. Bây giờ lại một nữ lang rất xinh đẹp tới nơi khiến cho tinh thần mọi người lại phấn khởi.

Những người đi đường túm năm túm ba thì thầm bàn tán, tựa hồ dò hỏi nhau về lai lịch thiếu nữ.

Nhân Yêu Kim Linh Quan thấy nữ lang tới nơi liền di chuyển thân hình ra đứng chắn giữa đường. Hắn đứng ngay người, nghiêm nhiên thần khí khác trước.

Thư Mỹ Phụng ngồi trên lưng ngựa giơ ngón tay ra trở vào mặt hắn lạnh lùng hỏi:

– Tắm danh thiếp đưa đến Lữ Anh khách điểm phải chăng của các hạ?

Nhân Yêu gật đầu đáp:

– Phải rồi.

Thư Mỹ Phụng sa sầm nét mặt hỏi:

– Các hạ ước hẹn bản cô nương tới đây có chuyện gì?

Nhân Yêu bình tĩnh đáp:

– Tại hạ muốn hỏi cô một câu.

Thư Mỹ Phụng mặt lạnh như băng hỏi:

– Các hạ hỏi điều chi?

Nhân Yêu thủng thẳng hỏi:

– Xin cô nương giải thích “Nhân Yêu” mà cô nương nói đó muốn trở điều chi? Ai là Nhân Yêu? Nhân Yêu nghĩa là gì?

Thư Mỹ Phụng hắng giọng hỏi:

– Sao các hạ không đi hỏi người khác?

Nhân Yêu hỏi:

– Hỏi ai?

Thư Mỹ Phụng đáp:

– Hỏi người quen biết các hạ hay các hạ quen biết người ta!

Nhân Yêu nói:

– Người mà tại hạ quen biết không ai dám kêu Kim Linh Quan này là Nhân Yêu.

Cô nương là người thứ nhất đã kêu tại hạ như vậy.

Thư Mỹ Phụng hỏi:

– Kêu lần thứ nhất thì đã sao?

Nhân Yêu đáp:

– Xin cô nương thu hồi cách xưng hô đó.

Thư Mỹ Phụng hỏi:

– Thu về bằng cách nào?

Nhân Yêu đáp:

– Bằng cách xin lỗi công khai.

Thư Mỹ Phụng hỏi:

– Làm gì để xin lỗi?

Nhân Yêu đáp:

– Bày một tiệc rượu mười bàn ở Đệ Nhất Lâu thành Lạc Dương.

Thư Mỹ Phụng hỏi:

– Nhưng bản cô nương không muốn thì sao?

Nhân Yêu đáp:

– Nếu vậy Kim mỗ chỉ còn một đường và cần thanh minh trước: Giữa Kim Linh Quan và Thư phủ ở Đồng Quan trước nay chẳng có ân oán gì. Cô nương gây nên lầm lỗi, Kim mỗ chẳng có gì đắc tội với lệnh tôn đại nhân.

Thư Mỹ Phụng ngắt lời:

– Họ Kim kia! Người nói vậy là có ý gì?

Nhân Yêu đáp:

– Kim mỗ có thể nói được là để cô nương còn cơ hội suy nghĩ.

Thư Mỹ Phụng hỏi:

– Không thì sao?

Nhân Yêu đáp:

– Cô nương nên biết...

Thư Mỹ Phụng khóe mắt đầy vẻ tức giận quát:

– Ta cho người hay: Người nên nói rõ thêm một chút. Nếu người bí mật thi triển tà thuật gì với bản cô nương thì đừng trách thanh bảo kiếm của bản cô nương vô tình.

Nhân Yêu cười hì hì hỏi:

– Kiểm vô tình còn người thì sao?

Mục quang của Thư Mỹ Phụng bất giác ngó vào khuôn mặt rất khả ái của đối phương. Tâm thần nàng đột nhiên đắm ra hoảng hốt.

Thanh âm nhu mì của đối phương tiếp tục lọt vào tai nàng:

– Cô nương là hô nữ dòng dõi tướng môn, xuất thân ở một thế gia trong võ lâm đã mở miệng thóa mạ vào mặt người, lại ỷ mình sức mạnh quật cường không chịu nhận lỗi. Há phải hành vi của nữ hiệp đương thời?

Thư Mỹ Phụng cảm thấy lương tâm thắc mắc, nàng lẩm bẩm:

– Phải rồi. Đối với một nhân vật phong tư thanh nhã mà ta lại đi nghe lời nói hàm hồ kêu y bằng Nhân Yêu trước mặt mọi người, há chẳng quá đáng?

Bên này ba vị tổng quản ngồi trên xe thấy Thư Mỹ Phụng mặt đang đầy vẻ phần nộ dần dần biến thành băng khuâng, ai nấy rất đổi hoang mang!

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận lại cất tiếng giục:

– Nguy to! Xin công tử mau mau tìm cách đối phó. Thư cô nương mắc bẫy hấn đến nơi rồi.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười gật đầu đáp:

– Được! Các vị hãy chờ ở đây.

Chàng lén lút xuống xe, xuyên qua đám đông rào bước đi về phía lương quái ngồi ở giữa đường lớn.

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang ngạc nhiên hỏi:

– Y đến kiếm lương quái làm chi?

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương khoát tay khẽ nói:

– Hãy chờ coi xem rồi sẽ tính. Hoặc giả thẳng lỗi này có biện pháp nào đó. Đến lúc khẩn yếu tối hậu, chúng ta nhất tề ra tay cũng chưa muộn.

Vì lúc này bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào Nhân Yêu và nghe hấn đưa ra những lời ngon ngọt hấp dẫn. Ngoại trừ ba vị tổng quản ở bên này, không một ai chú ý tới hành động của Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình đi quanh qua mặt Thiết Quái Bách Lý Quang thấy lão đang ngủ gà ngủ gật, liền đến trước Thao Quái Nam Cung Cầu.

Chàng cúi xuống tươi cười nói:

– Nam Cung tiền bối mạnh giỏi à! Tại hạ xin tham kiến.

Thao Quái vội kéo cái bao tải lớn vào lòng, hai tay giữ chặt, rồi ngừng đầu lên hấp háy cặp mắt đầy vẻ hoài nghi hỏi:

– Người ta thường nói lời ngọt thường giả trá, chắc thằng lỏi này muốn giở trò?

Lệnh Hồ Bình khẽ đáp:

– Tại hạ muốn thưởng lượng cùng tiền bối một chuyện làm ăn nhỏ mọn.

Thao Quái trợn mắt lên hỏi:

– Chuyện làm ăn gì?

Lệnh Hồ Bình khẽ liếc mắt nhìn Thiết Quái ngồi ở sau lưng Thao Quái, dùng phép truyền âm đáp:

– Giả dối lắm! Tiền bối chỉ gạt đầu một cái là được một món hàng giàu sụ.

Thao Quái lại nhấp nháy cặp mắt giục:

– Thử nói nghe. Giàu sụ đến trình độ nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Món hàng này không thể lấy số mục để định đoạt. Nếu gặp khách thì bất cứ bao nhiêu người ta cũng không thêm bớt một đồng.

Thao Quái hỏi:

– Món hàng là một bảo vật hay sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Đúng thế.

Thao Quái hỏi:

– Nếu không kiếm được khách thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Khi tiền bối biết bảo vật đó là gì rồi thì khỏi lo không có khách.

Thao Quái hỏi:

– Vậy đó là cái gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Hàng Long kiếm.

Thao Quái sửng sốt hỏi:

– Hàng Long kiếm ư? Thanh kiếm này đã bị thằng lỏi ở Kỳ Sĩ Bảo đoạt được trên tay Thương Ưng đạo nhân phái Võ Đang rồi kia mà?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

– Tại hạ chính là thằng lỏi đó.

Thao Quái ngơ ngác hỏi:

– Té ra người là... Hãy khoan... Vừa rồi người nói gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Tại hạ nói: Tiền bối chỉ cần gạt đầu một cái là thanh Hàng Long kiếm lập tức từ họ Lệnh Hồ đổi qua Nam Cung.

Thao Quái hỏi:

– Người định đem cái đó đổi lấy vật gì của lão hán? Hãy nói ta nghe thử?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Cuộc trao đổi chỉ là cần tiền bối giữ cho Thư cô nương được an toàn.

Thao Quái hỏi:

– Người nói thế chẳng là yêu cầu lão hán giải cứu con nhỏ kia khỏi tay lão đệ họ Kim của chúng ta?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Bất tất phải thế.

Thao Quái hỏi:

– Vậy lão hán phải làm gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Chỉ cần tiền bối đứng tự thủ bàng quan trước cuộc phân trang bữa nay, đồng thời cản trở bất cứ người nào chạy lại can thiệp.

Thao Quái hiển nhiên không ngờ lấy được thanh Hàng Long kiếm đáng giá liên thành một cách quá dễ dàng. Hắn gạt đầu lia lịa nói:

– Được, được! Quân tử nhất ngôn. Lão hán ưng chịu điều kiện của người.

Lệnh Hồ Bình liền cởi thanh Hàng Long kiếm trên lưng ra chú ý nhìn xung quanh rồi đặt xuống đất khẽ đẩy lại, hạ thấp giọng khẽ giục:

– Xin tiền bối thu cất lẹ đi để khỏi lọt vào mắt kẻ khác.

Đoạn chàng đứng dậy ung dung trở về ngồi lên xe ngựa.

Giữa chàng cùng Thao Quái giao thiệp về vụ này. Thư Mỹ Phụng không ngớt bị Nhân Yêu dùng tà thuật mê hoặc. Thần trí mất hết, nằng để cho Nhân Yêu dắt con tiểu ngân câu từ từ đi về phía hàng dương liễu.

Ba tên tổng quản xoa tay dậm chân, nôn nóng đến cùng cực, nhưng trong lòng úy kỵ không dám hành động gì.

Ba lão thấy Lệnh Hồ Bình trở về không kịp chờ đợi nắm lấy tà áo chàng giục:

– Lẹ lên, lẹ lên! Nếu chần chờ là không kịp nữa.

Lệnh Hồ Bình khoát tay hô:

– Dương Phúc! Mở thùng xe lấy cây sáo cho ta.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương hỏi:

– Bảo kiếm của Lệnh Hồ huynh đâu rồi?

Lệnh Hồ Bình trợn mắt lên hỏi:

– Dương Phúc! Ta nói gì người đã nghe rõ chưa?

Dương Phúc dạ một tiếng đáp:

– Tiểu nô xin tuân mệnh.

Hắn chui vào thùng xe lấy ống sáo đưa lại.

Lệnh Hồ Bình tay cầm ống sáo miệng hít một hơi chân khí, từ từ thổi lên.

Chàng ngưng thần vận khí ung dung thổi một khúc du dương nhàn nhã. Tiếng địch uyển chuyển như làn gió hòa dịu thổi qua mặt hồ khiến người nghe tâm thần thanh sảng, bao nhiêu tục niệm tiêu tan hết.

Hết khúc nhạc dẫn dụ, tiếng địch biến đổi chuyển vào âm luật cung Lữ đưa lên bổng.

Các điệu ở Lữ cung tiết tấu từ ngắn đến dài rồi sầm sập như trời đổ mưa đập xuống lá sen, khi khoan khi nhặt, lúc dứt lúc nối, tựa hồ người đêm khuya mất ngủ ngồi trước lãnh nguyệt đang nghĩ lại chuyện xưa, ngổn ngang trăm mối bên lòng.

Nhân Yêu Kim Linh Quan bất giác dừng bước nhìn về phía phát ra tiếng địch, mặt lộ vẻ giận dữ, cặp lông mày nhăn tít muốn quát lại thôi.

Thư Mỹ Phụng vẫn ngây người ra như tượng gỗ chỉ có cặp mắt đã bắt đầu chuyển động lại dường như đang đuổi theo ký ức mà chưa tập trung được mọi luồng tư tưởng.

o O o